

vsako besedico; to so reči, o katerih zasebno mislimo, kar hočemo.« Vendar učinek njenega poskusa ni bil tak, kakoršnega se je nadejala. Vid je bil še bolj razvnet.

»Luteranci mislite, kar vam drago! A jaz ne morem in nečem občevati z osebami, ki se norčujejo iz moje vere! Gospodična! vera in narodnost naju razdvajata, ne ustavlja se dvema tako močnima razločevalcema! Pozdravite svojega očeta!« Rekši ji je vnovič podajal roko. A Klotilda se je obrnila v stran, kakor da je razžaljena.

»Kakor hočeš!« siknil je Vid za-se ter šel proč.

»Fanatik!« viknila je za njim in segla v žep po pismo svojega Otona. »Če tebe ne dobodem, pride pa drugi! Še danes se pismeno dogovorim z Otonom!«

Dražilo jo je pa vse jedno, da se ji ni posrečilo ujeti Vida v svoje mreže.

»Mislila sem, da je že mehek kakor vosek, in da mi ni treba previdno govoriti ž njim. Toda naj gré, kamor hoče! Povračilo za razžaljenje mu pa tudi ne izostane. Brž mora biti pri

nas gostilna, da bodeta vedela z njegovim starim, kdo smo in kaj premoremo.«

Drugo jutro, malo pred sedmimi, je zapregel Poličar koleselj ter peljal Vida

Prizor iz francoske prekucije.

na železniško postajo. Počasi je vozil, saj se jima ni mudilo. Sveži jutranji zrak je Vidu kaj dobro dél, in večkrat se je ozrl nazaj in kvišku na gorske vrhove. Jutranje solnce se je upiralo

nanje in jih zlatilo. Bil je lep prizor, in Vid je ljubil prirodno lepoto.

Vse je pričalo, da se nerad poslovlja od kraja. Prispela sta do travnika, kjer je pasla vesela pastirica